

www.DirectieveTherapie.nl

Dank voor uw download

U kunt er natuurlijk uit citeren, graag zelfs, maar dan wel met bronvermelding. U mag dit artikel ook ruimhartig verspreiden mits het niet voor commerciële doeleinden is. In die gevallen pas na onze schriftelijke toestemming.

Opname in bloemlezingen en readers moedigen wij aan, maar wel graag eerst even overleggen.

Alle rechten van de artikelen liggen bij
de Stichting Cognitie en Psychose.

Voor alle vragen:
info@gedachtenuitpluizen.nl

Wanneer m'n hoofd er met mij vandoor gaat

GERARD LOHUIS

Dominique Deseure (2012). *Dit is mijn hoofd niet meer: Overleven met een gekwetst brein*. Antwerpen-Apeldoorn: Uitgeverij Cyclus/Garant Uitgevers. 62 pp., € 12,50. ISBN 9789085750468

Onze hersenen zijn ons besturingssysteem dat ervoor zorgt dat we ons kunnen aanpassen aan onze omgeving en kunnen reageren op dingen die om ons heen gebeuren. Ongemerkt verwerken we een groot aantal indrukken. Doorgaans staan we er niet bij stil hoezeer onze hersenen zich ontwikkelen op basis van aanleg en ervaringen die we in ons leven opdoen. Allerlei gedragspatronen liggen ergens in de hersenen opgeslagen en functioneren als vanzelfsprekend. Totdat er het moment komt dat niets meer vanzelfsprekend gaat en de hersenen iemand in de steek laten. Dat wat voorheen vertrouwd was, blijkt niet langer te werken. Deseure is ervaringsdeskundige en was voorheen directeur van een basisschool. Tot de dag dat er bij haar een meningioom op de hersenstam werd geconstateerd en deze operatief verwijderd moest worden. De operatie werd succesvol uitgevoerd, wat bleef was niet-aangeboren hersenletsel. Het gevolg daarvan blijkt haar leven op ingrijpende wijze veranderd te hebben. Alsof er een leven voor en een leven na deze operatie is, waarbij ze zelf spreekt over een periode waarin ze geleefd heeft en een periode waarin ze leert te overleven. Net zoals velen die getroffen worden door een hersenbloeding, herseninfarct, klap tegen het hoofd of een verwijdering van een hersengezwel zoals bij Deseure.

Dit is mijn hoofd niet meer is een persoonlijk verslag, een betekenisvol verhaal waarin de auteur probeert om haar belevingen na de hersenoperatie zodanig te beschrijven dat het voor de lezer voelbaar wordt wat er met haar leven is gebeurd. Een leven waarin ieder houvast verdwenen lijkt te zijn omdat het zomaar kan gebeuren dat iemand niet meer wordt herkend, het oriëntatievermogen zomaar kan uitvallen, vermoeidheid toeslaat en een beslissing nemen een

onderneming wordt. Zo beschrijft ze hoe de aankoop van een tv een opgave is. Het moet niet te druk zijn in de winkel, te veel lawaai moet ze vermijden en ze komt om in het grote assortiment en de keuzes die haar voorgeschoteld worden. Ze leert zichzelf allerlei trucjes aan die onder de noemer 'cognitieve bijsturing' weggezet kunnen worden. Zo vraagt ze zichzelf af of haar beslissing over vijf jaar nog gevolgen kan hebben, en als het antwoord ontkenkend is, neemt ze gewoon een beslissing. Ze kan hierbij niet afgaan op haar gevoel en moet het van een rationeel genomen beslissing hebben. Waarmee gezegd is dat het varen op het kompas van de intuïtie tot het verleden behoort. Niets is zeker meer.

Met dit boek beoogt de schrijfster haar lotgenoten een hart onder de riem te steken. Niet door middel van uitleg over het disfunctioneren van de hersenen, niet door uitleg te geven over de aanpak van de behandeling, maar door te beschrijven wat het met haar doet en hoe het haar leven heeft veranderd. Dat ze hierin meer dan geslaagd is, vertelde een verpleegkundige me, die zelf ten gevolge van een val van de fiets hersenletsel heeft opgelopen en sinds die tijd haar werk niet meer kan uitoefenen. Ze vertelde hoe dit boekje ook haar eigen verhaal heeft verteld. Een beter compliment kun je een auteur niet geven en het is een aanbeveling voor hulpverleners om dit ervaringsverhaal te harte te nemen. Prof. Christophe Lafosse, gespecialiseerd in de klinische neuropsychologie, schrijft in zijn voorwoord dat het boekje helpt bij het beter begrijpen van de gevolgen van hersenbeschadiging, dat het hulpverleners kan helpen in het bieden van therapeutische ondersteuning in het moeizame proces van aanpassen aan de (beperkte) mogelijkheden bij het zoeken naar een nieuw evenwicht.